

bestyrelsen selv umiddelbart Meddomsmændene under Sagtågelser af Forbringerne efter § 8.

Nævnene paa de saaledes valgte bekendtgøres straks.

§ b.

Klager over Valget kunne i Løbet af 14 Dage efter den i § a. nævnte Bekendtgørelse ske til Oberøvrigheden, i Kjøbenhavn til Indenrigsministeriet.

Den endelige Fortegnelse over Meddomsmænd offentliggøres af Kommunalbestyrelsen. I Løbet af Treåret finder nyt Valg kun Sted, saafremt Kommunalbestyrelsen finder saadant fornødent.

§ c.

Blandt Meddomsmændene udtages af Formanden de, der skulle behandle de enkelte Sager, hvorved det bliver at iagttage, at de henhøre til det Sæg, hvorunder Parterne i Sagen høre, eller i alt Fald til et beslægtet Sæg. Flere Sæg kunne dog samles i en Gruppe.

Virksomheden skal ordentligvis gaa paa Omgang imellem Meddomsmændene. Det nærmere i saa Henseende anordnes ved Vedtægten."

Med Hensyn til Afsnit B. bemærker Flertallet følgende: Lovforslaget tilsigter kun en forligsmæssig Forhandling for „Enighedskamret“, hvilken Betegnelse hele Udvalget ønsker ombyttet med „Mæglingssnævn“. Saadan Forhandling skal kun finde Sted, naar Parterne ønske at benytte Arbejdsretten hertil; og fører Forligsforhandlingen ikke til nogen Afgørelse, saa stilles man ad uden Resultat, men saa skal dog Nævnet optage Sagen til Kendelse, afgøre alle de rejsste Spørgsmaal, og derpaa forelægge Parterne denne Kendelse. Men modtage Parterne da ikke Kendelsen, saa skal Nævnet offentliggøre, hvorledes det er gaaet til, og dermed er det da sluttet. Arbejdsretten skal efter Parternes Ønske kunne forstærkes med tilkaldte Tillidsmænd.

Det forekommer de 6 Medlemmer af Flertallet (o: alle dets Medlemmer undtagen Koch), at hele denne Ordning er vel skikket til at berøve Institutionen enhver Betydning, og det er vel ikke umuligt, at netop dette, som ganske er overført hertil fra den tydske Lov, an have en væsentlig Del af Skyld i, at

Institutionen som Forligssnævn i Thykland er bleven næsten ganske ubenyttet. At det ogsaa er en vanskelig Sag i og for sig, paa en Arbejdsret, især naar den dannes ved umiddelbare, tilfældige Valg, at bygge en Mæglingssinstitution i opstaaende Stridigheder af almindeligere Beskaffenhed og Omfang, er vistnok utvivlsomt.

Det er i Forslaget, som det foreligger, og som det ovenfor i Hovedtræk er gengivet, stridende mod Forligsforsøgets Natur, at man, naar Forlig ikke kommer i Stand, behandler Parterne som stridige, uforsonlige Mennesker, der skulle dømmes og mærkes i den offentlige Mening ved Kendelsens Offentliggørelse. Dette forrykker ogsaa Forholdet til Forligsmæglerne. Det synes ogsaa lidet at bidrage til at hævede Arbejdsrettens Betydning, at man ikke blot ved Henvendelsen til den kan frabede sig dens Formands Medvirkning, men at man ogsaa kan indskrænke Meddomsmændenes Betydning ved at lade særlige Tillidsmænd træde til.

Det forekommer de 6 Medlemmer af Flertallet fuldt naturligt, efter som Arbejdsretten dog kun skal handle i Egenkab af Mæglingssnævn efter forudgaaet Vedtagelse af Parterne, at man da i Righed med, hvad der nu saa ofte sker, lader denne Vedtagelse kunne gaa ud paa, enten Forligsforsøg alene eller — hvis Parterne ere villige til at underkaste sig Arbejdsrettens Afgørelse — da tillige Boldgift. Vedtages da alene Forligsforsøg saa maa man blive derved, og det vilde da være rigtigt, at Formanden, naar Forlig ikke opnaas, bekendtgør det saaledes fremkomne Resultat og tillige offentliggør en kort Angivelse af den Ordning, som Nævnet efter dets Flertals Beslutning har anset for at være den rette. Vedtage Parterne tillige Afgørelse ved Boldgift, bliver Stillingen en anden, og Flertallet tror, at det netop vil fremme Nævnets Benyttelse, at man saaledes kan henvise opstaaede Spørgsmaal til dets virkelige Afgørelse. Det er ingen Indvending herimod, at Boldgiftskendelsens Gennemførelse mulig kan støde paa Vanskeligheder; thi dette er kun hvad der ogsaa nu finder Sted i alle